

26.10.2017

EOAK/4122/2016

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Håkan Stoor

ULKOPAIKKAKUNTALAISTEN ASETTAMINEN ERIARVOISEEN ASEMAAN TERVEYSKESKUSMAKSUSSA

1 KANTELU

Kantelija pyysi tutkimaan Helsingin kaupungin käytäntöä, joka koskee ulkopaikkakuntalaisilta perittävää maksua terveyskeskuslääkärin vastaanotosta.

Kantelija kertoo, että Helsingin kaupunki tarjoaa terveyskeskuslääkärikäynnit veloitusetta omille kuntalaisilleen. Ulkopaikkakuntalaisilta veloitetaan 16,40 € suuruinen käyntimaksu. Mikäli ulkopaikkakuntalainen siirtää koko perusterveydenhuoltonsa Helsinkiin, Helsingin kaupunki veloittaa edelleen saman 16,40 € jokaiselta käynniltä terveyskeskuslääkärillä, oli kyse sitten saman sairauden hoidosta tai uudesta sairaudesta. Helsingin kaupunki luonnollisesti laskuttaa käynnit lisäksi myös asiakkaan omalta kunnalta.

Kantelijan mielestä Helsingin kaupungin laskutuskäytäntö asettaa ulkopaikkakuntalaiset eriarvoiseen asemaan helsinkiläisten kanssa, ja samalla toimii lain hengen vastaisesti, koska todellisuudessa valinnanvapautta perusterveydenhuollon suhteen ei ole Helsingissä.

- - -

3 RATKAISU

3.1 Asian tutkiminen laillisuusvalvonnassa

Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksun lainmukaisuuden tutkiminen yksittäistapauksessa kuuluu hallintotuomioistuimille, jonne asian voi saattaa valituksena tai perustevalituksena.

Helsingin hallinto-oikeudesta saadun tiedon mukaan asiaa ei ole siellä ratkaistu eikä se ole siellä vireillä.

Kansalaisten yhdenvertaisuus terveydenhuollon palveluja järjestettäessä liittyy kuitenkin läheisesti oikeusasiamiehen perustuslaissa säädettyyn tehtävään valvoa perus- ja ihmisoikeuksien toteutumista. Tämän vuoksi olen päättänyt tutkia Helsingin kaupungin menettelyn lainmukaisuuden.

3.2 Oikeusohjeet

Perustuslaki

Suomen perustuslain 6 §:n 1 momentin mukaan ihmiset ovat yhdenvertaisia lain edessä. Säännöksen 2 momentin mukaan ketään ei saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan sukupuolen, iän, alkuperän, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella.

Asuinpaikkaa ja kunnan jäsenyyttä on vakiintuneesti pidetty muuna henkilöön liittyvänä syynä (HE 309/1993 vp, s. 43-44, PeVL 9/2000 vp ja 14/2006 vp).

Yhdenvertaisuuslaki

Uutta yhdenvertaisuuslakia (1325/2014) sovelletaan lain 2 §:n mukaan julkisessa ja yksityisessä toiminnassa. Lakia ei kuitenkaan sovelleta yksityis- eikä perhe-elämän piiriin kuuluvaan toimintaan eikä uskonnonharjoitukseen.

Viranomaisen on lain 5 §:n 1 momentin mukaan arvioitava yhdenvertaisuuden toteutumista toiminnassaan ja ryhdyttävä tarvittaviin toimenpiteisiin yhdenvertaisuuden toteutumisen edistämiseksi. Edistämistoimenpiteiden on oltava viranomaisen toimintaympäristö, voimavarat ja muut olosuhteet huomioon ottaen tehokkaita, tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhtaisia.

Lain 8 §:n mukaan ketään ei saa syrjiä iän, alkuperän, kansalaisuuden, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, poliittisen toiminnan, ammattiyhdistystoiminnan, perhesuhteiden, terveydentilan, vammaisuuden, seksuaalisen suuntautumisen tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella. Syrjintä on kielletty riippumatta siitä, perustuuko se henkilöä itseään vai jotakuta toista koskevaan tosiseikkaan tai oletukseen.

Erilainen kohtelu ei kuitenkaan lain 11 §:n 1 momentin mukaan ole syrjintää, jos kohtelu perustuu lakiin ja sillä muutoin on hyväksyttävä tavoite ja keinot tavoitteen saavuttamiseksi ovat oikeasuhtaisia.

Säännöksen 2 momentin mukaan erilainen kohtelu on oikeutettua siinäkin tapauksessa, että kohtelun oikeuttamisperusteista ei ole säädetty, jos kohtelulla on perus- ja ihmisoikeuksien kannalta hyväksyttävä tavoite ja keinot tavoitteen saavuttamiseksi ovat oikeasuhtaisia. Tätä säännöstä ei kuitenkaan momentin 1 kohdan mukaan sovelleta silloin, kun kyse on julkisen vallan käytöstä tai julkisen hallintotehtävän hoidosta.

Lisäksi ikään tai asuinpaikkaan perustuva erilainen kohtelu on lain 12 §:n 2 momentin mukaan oikeutettua, jos kohtelulla on objektiivisesti ja asianmukaisesti perusteltu työllisyyspoliittinen tai työmarkkinoita koskeva tavoite taikka jos erilainen kohtelu johtuu eläke- tai työkyvyttömyysetuuksien saamisedellytykseksi vahvistetuista ikärajoista.

Terveydenhuoltolaki

Terveydenhuoltolain 48 §:n 1 momentin mukaan henkilö voi valita perusterveydenhuollostaan vastaavan terveyskeskuksen ja terveyskeskuksen terveysaseman 2 ja 3 luvussa tarkoitettujen palvelujen saamiseksi. Valinnasta on tehtävä kirjallinen ilmoitus sekä hoitovastuussa oleva kunnan että valitun kunnan terveyskeskukselle. Hoitovastuu siirtyy valitun kunnan terveyskeskukselle viimeistään kolmen viikon kuluttua ilmoituksen saapumisesta. Henkilön valinta voi kohdistua samanaikaisesti vain yhteen terveyskeskukseen ja terveysasemaan.

Saman lain 58 §:n 1 momentissa säädetään, että jos terveydenhuollon toimintayksikössä on hoidettavana potilas, joka ei ole toimintayksikköä ylläpitävän kunnan tai sairaanhoitopiirin kuntayhtymää ylläpitävän kunnan asukas, on sen kunnan tai kuntayhtymän, jolla on vastuu hoidon järjestämisestä, korvattava hoidosta aiheutuneet kustannukset, jollei hoitokustannusten korvaamisesta muualla toisin säädetä.

Säännöksen 2 momentin mukaan korvauksen on perustuttava tuotteistukseen tai tuotehintaan, jolla terveydenhuollon toimintayksikkö seuraa omaa toimintaansa tai jolla kuntayhtymä laskuttaa jäsenkuntiansa. Korvauksesta vähennetään hoidosta potilaan suorittama asiakasmaksu ja muut palvelun tuottajan hoitoon liittyen saamat toimintatulot. Asiakasmaksu määräytyy sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain (734/1992) mukaisesti perustuen palvelun antavan kunnan päätökseen. Palvelujen korvausperusteista ja laskutusmenettelystä voidaan säätää sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella

Kuntalaki

Kuntalain (410/2015) 14 §:n 2 momentin mukaan valtuusto päättää muun muassa palveluista ja muista suoritteista perittävien maksujen yleisistä perusteista. Vastaava säännös sisältyi vuoden 1995 kuntalain 13 §:ään.

Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuja koskeva lainsäädäntö

Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain 1 §:n mukaan kunnallisista sosiaali- ja terveyspalveluista voidaan periä maksu palvelun käyttäjältä, jollei lailla toisin säädetä.

Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun asetuksen 7 §:n mukaan terveyskeskuksen avosairaanhoidon lääkäripalveluista voidaan 18 vuotta täyttäneiltä periä terveyskeskuksen ylläpitäjän päätöksen mukainen maksu, joka voi olla:

- 1) enintään 41,70 euron vuosimaksu, joka on voimassa kalenterivuoden siinä terveyskeskuksessa, johon maksu on suoritettu; jos palvelun käyttäjä ei suorita vuosimaksua, peritään häneltä 20,90 euron käyntimaksu käyntikertojen lukumäärästä riippumatta; tai
- 2) enintään 20,90 euron käyntimaksu; maksun saa kuitenkin periä ainoastaan kolmelta ensimmäiseltä käynniltä samassa terveyskeskuksessa kalenterivuoden aikana.

3.3 Selvitys

3.3.1 Sosiaali- ja terveysviraston selvitys

Helsingin kaupungin sosiaalivirasto esitti selvityksessään 6.12.2016 pääosin seuraavaa:

Kuntalain (365/1995) 13 §:n mukaan kaupunginvaltuuston tulee päättää kunnan palveluista ja muista suoritteista perittävien maksujen yleisistä perusteista. Helsingin kaupungin johtosääntömallin mukaan lautakuntien tehtävänä on päättää hinnoista ja maksuista, sekä hyväksyä perusteet, joiden mukaan viranhaltija päättää mainituista asioista.

Helsingin kaupungin terveyslautakunta päätti vuonna 2012 ehdottaa terveyskeskusmaksusta luopumista. Helsingin kaupunginvaltuusto päätti 28.11.2012 § 382 hyväksyessään talousarvioehdotuksen vuodelle 2013 ja taloussuunnitelmaehdotuksen vuosille 2013-2015, että terveyskeskusmaksu poistuu vuoden 2013 alusta helsinkiläisiltä. Muilta kuin helsinkiläisiltä peritään edelleen maksu. Peruuttamattomista ja käyttämättä jääneistä ajoista peritään edelleen maksu kaikilta.

Sosiaali- ja terveystieteiden tutkimuskeskuksen pysyväisohjeessa 27.5.2016 PYSYO46 "Terveystieteiden asiakas- ja potilasmaksut" sivulla 5 todetaan, että helsinkiläisiltä ei terveystieteidenmaksua peritä. Muilta kuin helsinkiläisiltä maksu peritään edelleen.

Terveystieteenhuoltolain mukaan kunnan on järjestettävä alueensa asukkaiden sairaanhoitopalvelut. Helsinki järjestää sairaanhoitopalvelut helsinkiläisille. Muilta kuin helsinkiläisiltä peritään terveystieteidenmaksu riippumatta siitä, mihin säännöksiin perustuen toiselta paikkakunnalta tuleva on hakeutunut hoitoon Helsingin kaupungin terveystieteenkeskukseen. Hoitopaikan valintaoikeuttaan terveystieteenhuoltolain perusteella käyttävä ulkopaikkakuntalainen ei ole maksun suhteen poikkeuskeskuksessa.

Henkilö voi käyttää myös kotipaikkakuntansa terveystieteidenkeskuksen palveluja, joihin hänellä on oikeus terveystieteenhuoltolain mukaisesti, jos hän ei ole käyttänyt hoitopaikan valintaoikeuttaan ja valinnut hoitopaikakseen toisen kunnan terveystieteidenkeskuksessa tarjottavia sairaanhoidon palveluja.

3.3.2 Sosiaali- ja terveystieteiden tutkimuskeskuksen lisäselvitys

Asian käsittelyn aikana korkein hallinto-oikeus julkaisi ratkaisunsa KHO:2016:189.

Päätöksessään korkein hallinto-oikeus katsoi, että venepaikan vuokraamisen kaltaisen kunnan yleiseen toimialaan kuuluvan virkistyspalvelun ollessa kyseessä kunnallisella verotuksella ja kunnan vakinaisten asukkaiden merkittävästi ulkopaikkakuntalaisia alhaisemmalla venepaikkavuokralla ei voitu katsoa olevan järjestelyn hyväksymiseksi vaadittavaa oikeudellisesti välitöntä ja riittävää yhteyttä, vaikka toiminnasta aiheutuneet kustannukset rahoitettaisiin osin verovaroin. Ulkopaikkakuntalaisilta perittävien kaksinkertaisten vuokrien yhteys kunnan pyrkimykseen edistää asukkaidensa hyvinvointia oli samoin varsin etäinen ja vähäinen.

Edellä todetun vuoksi ja kun lisäksi otettiin huomioon, ettei kunnan menettelylle kohdella kunnan vakituisia ja ei-vakituisia asukkaita eri tavoin ollut muuhun lainsäädäntöön kuin kuntalakiin palautuvaa yhteyttä, kaksinkertaisen venepaikkavuokran perimistä muilta kuin kunnassa vakituisesti asuvilta ei voitu pitää oikeasuhteisena keinona sinänsä perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävän, kuntalakiin palautuvan, tavoitteen saavuttamiseksi. Erilaiseen asemaan asettamiselle palvelusta maksettavan vuokran suhteen ei siten ollut esitetty hyväksyttävää perustetta. Hallinto-oikeuden päätös, jolla A:n valitus oli hylätty, ja teknisen lautakunnan päätös kumottiin.

Päätöksessä todetaan, että kunnan venepaikkojen vuokraamisessa ei ole ollut kysymys päätöksentekohetkellä voimassa olleen yhdenvertaisuuslain (21/2004) soveltamisalan piiriin kuuluneesta toiminnasta, joten asiaa ei arvioitu yhdenvertaisuuslain pohjalta.

Kaupungin sosiaali- ja terveystieteiden tutkimuskeskus antoi lisäselvityksen 6.6.2017. Sen liitteenä oli kaupungin kanslian oikeuspalveluiden lausunto. Lausunnoissa esitetään pääosin seuraavaa.

Oikeuspalveluiden lausunto

Kaupungin kanslian oikeuspalveluiden lausunnon mukaan korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussa KHO:2016:189 on arvioitu kunnan oikeutta päättää venepaikkavuokrien suuruudesta. Venepaikkojen vuokraaminen on kunnan yleiseen toimialaan kuuluva tehtävä, jota ei tarkemmin säännellä lailla. Terveystieteenhuoltolain mukaisissa sairaanhoitopalveluissa on kyse kunnan lakisääteisestä tehtävästä.

Asiakasmaksulain 1 §:n mukaan kunnallisista sosiaali- ja terveyspalveluista voidaan periä maksu palvelun käyttäjältä, jollei lailla toisin säädetä. Kaupungin sairaanhoitopalveluista perittäville maksuilla on oikeudellisesti välitön yhteys kunnalliseen verotukseen, sillä sairaanhoitopalvelut rahoitetaan pääosin verovaroin. Kaupungin omat asukkaat osallistuvat kunnallisen verotuksen kautta kotikuntansa sosiaali- ja terveyspalvelujen rahoittamiseen huomattavasti laajemmin kuin ulkopaikkakuntalaiset. Tämä välitön ja riittävä yhteys puuttui ratkaisussa KHO:2016:189. Kunnallisen itsehallinnon perusteisiin kuuluu verotusoikeus. Kunnan talouden suoja ei rajoitu verotusoikeuteen, sillä se koskee laajemmin kunnan oikeutta päättää taloudestaan (Harjula - Prättälä: Kuntalaki (2015), s. 79). Päättäessään maksujen yleisistä perusteista ja suuruudesta kaupunki on käyttänyt sille kuntalaissa ja asiakasmaksulaissa säädettyä toimivaltaa. Perustuslain 121 §:ssä turvattu kunnallisen itsehallinnon kannalta on ongelmallista, mikäli tätä kunnan toimivaltaa rajoitetaan.

Kuntalain 1 §:n mukaan kunta pyrkii edistämään asukkaidensa hyvinvointia alueellaan. Terveystalouden 24 §:n mukaan kunnan on järjestettävä alueensa asukkaiden sairaanhoitopalvelut. Terveyskeskusmaksujen poistamisella helsinkiläisiltä on suora ja välitön yhteys kunnan asukkaiden hyvinvoinnin edistämiseen. Siten kaupungin menettelyä on tältä osin arvioitava toisin kuin KHO:n ratkaisussa, jossa yhteys katsottiin varsin etäiseksi ja vähäiseksi.

Kaupungin menettely ei myöskään loukkaa terveydenhuoltolaissa säädettyä hoitopaikan valintaoikeutta, sillä ulkopaikkakuntalaisilla on täysimääräinen oikeus hoitopaikkaan terveydenhuoltolain mukaisesti. Kaupungin ulkopaikkakuntalaisilta perimä maksu on hyvin kohtuullinen, sillä kaupunki ei peri asiakasmaksuasetuksen 7 §:n mukaista enimmäismaksua, joka on suuruudeltaan tällä hetkellä 20,90 euroa. Hoitopaikalle ei siten ole myöskään palvelujen hinnoitteluun liittyvää tosiasiallista estettä.

Kaupungin menettelyä ei voida pitää perustuslain 6 §:n ja yhdenvertaisuuslain mukaisen yhdenvertaisuusperiaatteen vastaisena, sillä menettelylle on osoitettavissa perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävät syyt. Yhdenvertaisuuslain esitöiden mukaan kuntalain 1 §:ssä säädetty kunnan asukkaiden hyvinvoinnin edistäminen voi muodostaa hyväksyttävän perusteen ihmisten asettamiselle eri asemaan heidän asuinpaikkansa perusteella (HE 19/2014 vp, s. 71, kts. myös PeVL 14/2006 vp, s. 2). Kaupungin omia asukkaita koskeva terveyskeskusmaksusta luopuminen muodostaa oikeasuhtaisen keinon merkittävänä pidettävän kaupungin asukkaiden terveyden edistämistä koskevan tavoitteen saavuttamiseksi. Kaupungin menettelylle on siten osoitettavissa viime sijassa perustuslain 6.2 §:n ja perustuslain 121 §:n mukainen hyväksyttävä peruste.

Sosiaali- ja terveysviraston lisäselvitys

Sosiaali- ja terveysviraston lausunnon mukaan korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä todettu ei ole vertailukelpoinen terveyskeskuslääkärin vastaanotosta perittävän maksun kanssa. Kaupunki on käyttänyt sille kuntalaissa ja asiakasmaksulaissa säädettyä toimivaltaa, kun se on päättänyt, että ulkopaikkakuntalaiselta peritään terveyskeskusmaksu. Toimivalta on perustunut myös siihen, että kunnalla on velvollisuus terveydenhuoltolain 24 §:n mukaan järjestää sairaanhoitopalvelut alueensa asukkaille. Sairaanhoitopalvelujen järjestäminen kunnan alueen asukkaille on osa kunnallisen itsehallinnon palvelujärjestelmää. Tähän liittyy myös kunnan velvollisuus edistää asukkaidensa terveyttä hoitaessaan terveydenhuoltolaissa säädettyjä tehtäviään.

Kaupungin menettely ei loukkaa yhdenvertaisuusperiaatetta, koska menettelylle on olemassa perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävä syy. Kaupungin asukkaiden hyvinvoinnin edistäminen on yhdenvertaisuuslaissa hyväksyttävä peruste henkilöiden asettamiseen eri asemaan heidän asuinpaikkansa perusteella. Terveyskeskusmaksusta luopuminen kaupungin omilta asukkailta edistää heidän terveyttään yhdenvertaisuuslaissa hyväksytyllä tavalla. Ulkopaikkakunnalta tuleva voi valita, käyttääkö hän oman kuntansa terveyskeskuspalveluja vai valitseeko hän Helsingin kaupungin tarjoamat palvelut.

Helsingissä perittävä terveyskeskusmaksu ei ole yhdenvertaisuusperiaatteen vastainen myöskään sen vuoksi, että ulkopaikkakunnalta tuleva maksaa terveyskeskusmaksun myös kotikuntansa terveyskeskuksessa, kuten muutkin kyseisen kotikunnan alueella terveyskeskuslääkärin palvelua käyttävät asukkaat.

3.4 Arviointi

Terveysturvalain 48 §:n mukaan henkilö voi valita terveyskeskuksen palvelut mistä kunnasta tahansa. Hoitovastuu siirtyy tuolloin valitun kunnan terveyskeskukselle. Vastuu valinnanvapautta käyttäneen henkilön hoidon rahoittamisesta säilyy kuitenkin lain 58 §:n mukaan hänen kotikunnallaan. Kotikunnan maksettavaksi tulevasta korvauksesta vähennetään potilaan suorittama asiakasmaksu. Asiakasmaksu määräytyy puolestaan sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain mukaisesti perustuen palvelun antavan kunnan päätökseen.

Terveysturvalaissa ei säädetä tarkemmin siitä, millä tavalla asiakasmaksu määräytyy. Kunnalla on siten asiassa harkintavaltaa asiakasmaksulainsäädännön osoittamissa rajoissa. Lisäksi kunnan harkintavaltaa rajoittaa yhdenvertaisuuslain syrjintäkielto. Asuinpaikkaan perustuva erilainen kohtelu merkitsee lain 8 §:n mukaan syrjintää ”muun henkilöön liittyvän syyn perusteella” (HE 19/2014 vp, s. 67).

Kyse on yhdenvertaisuuslain 10 §:ssä tarkoitettusta välittömästä syrjinnästä, koska ulkopaikkakuntalaisia kohdellaan ”henkilöön liittyvän syyn perusteella epäsuotuisammin kuin jotakuta muuta on kohdeltu, kohdellaan tai kohdeltaisiin vertailukelpoisessa tilanteessa”. Käyttäessään valinnanvapautensa perusteella Helsingin terveyskeskuksen palveluita, jolle vastuu hänen hoidostaan on siirtynyt, ulkopaikkakuntalainen on nähdäkseni vertailukelpoisessa asemassa kaupungin omiin asukkaisiin nähden.

Yhdenvertaisuuslain 11 §:n 1 momentin mukaan erilainen kohtelu ei kuitenkaan ole syrjintää, jos se perustuu lakiin ja sillä on muutoinkin hyväksyttävä tavoite. Helsingin menettely perustuu kuntalakiin ja asiakasmaksulakiin. Niissä ei kuitenkaan säädetä mahdollisuudesta poiketa kansalaisten yhdenvertaisuudesta nyt puheena olevassa asiassa. Yhdenvertaisuuslain eduskuntakäsittelyssä perustuslakivaliokunta totesi, että erilaista kohtelua koskevaa poikkeamisvaltuutta koskevalta lailta vaaditaan ”riittävää täsmällisyyttä ja tarkkarajaisuutta” (PeVL 31/2014 vp, s. 7). Mielestäni kunta- ja asiakasmaksulain avoimet säännökset eivät täytä tätä vaatimusta.

Yhdenvertaisuuslain 11 §:n 2 momentin mukaan erilainen kohtelu voidaan kuitenkin oikeuttaa myös siinä tapauksessa, että asiasta ei ole säädetty, jos kohtelulla on perus- ja ihmisoikeuksien kannalta hyväksyttävä tavoite ja keinot tavoitteen saavuttamiseksi ovat oikeasuhteisia. Säännöksen 1 kohdan mukaan erilaista kohtelua ei kuitenkaan voida oikeuttaa, jos kyse on julkisen vallan käytöstä tai julkisen hallintotohtävän hoitamisesta.

Asiakasmaksun määrääminen merkitsee käsitykseni mukaan julkisen vallan käyttöä. Joka tapauksessa kyseessä on julkisen hallintehtävän hoitaminen. Sen vuoksi lain 11 §:n 2 momentin oikeuttamisperusteet eivät tule sovellettaviksi. Siten myöskään kaupungin esittämät, viime kädessä kuntien itsehallintoon nojaavat perustelut eivät enää yhdenvertaisuuslain voimaantulon jälkeen oikeuta kohtelemaan muiden kuntien asukkaita eri tavalla maksuja määrättäessä. Lisäksi voidaan todeta, että kaupungin menettelyllä ei ole sellaista työllisyyspoliittista tai työmarkkinoita koskevaa tavoitetta, joilla asuinpaikkaan perustuva erilainen kohtelu olisi sallittua lain 12 §:n 2 momentin mukaan.

Edellä kerrotun perusteella pidän kaupungin menettelyä uuden yhdenvertaisuuslain vastaisena. Pyydän kaupunkia lain 5 §:n mukaisesti arvioimaan maksukäytäntöään uudelleen yhdenvertaisuuden toteutumisen kannalta. Kun otetaan huomioon, että kaupunki saa joka tapauksessa periä ulkopaikkakuntalaisten hoitokustannukset heidän kotipaikkakunniltaan täysimääräisesti, menettelyn muuttamisella ei näyttäisi olevan kaupungille taloudellista merkitystä.

4 TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.4 esittämäni käsityksen Helsingin kaupungin tietoon.

Tässä tarkoituksessa lähetän sille jäljennöksen tästä päätöksestäni. Pyydän kaupunkia arvioimaan menettelyään yhdenvertaisuuslain 5 §:n mukaisesti ja ilmoittamaan minulle toimenpiteistään 31.1.2018 mennessä.

Lähetän jäljennöksen päätöksestäni myös tiedoksi Kuntaliittoon.